

Іван Удалов

Під час Проскурово-Чернівецької наступальної операції, яка охопила бойовими діями й територію нашого району, Іван Іванович Удалов командував самохідною артилерійською установкою в 1451-му самохідному артилерійському полку, в складі 25-го гвардійського танкового корпусу. Уродженець села Шейно Пермської області, молодший лейтенант Удалов не раз проявляв сміливість, мужність.

14 березня 1944 року полк підійшов до села Рудиліве (Млинівського району). Річка Іква, вийшовши з берегів, зруйнувала або затопила всі переправи. Але командування вимагало наступу, незважаючи ні на що. Командир корпусу генерал Ф. Анікушкін наказав форсувати річку з широкими болотистими заплавами. Це коштувало неймовірних зусиль, але врешті-решт виявилось оправданим: німці чекали головного удару зі сторони Дубна, а він був завданий зовсім несподівано з флангу, від Торговиці.

Артилерійська, в якій брали участь близько 700 гармат і мінометів, тривала 45 хвилин. Після цього почалася атака, в якій успішно діяла й артилерійська установка Удалова. Фашисти відчайдушно стримували наступ, але тактичний програш давався взнаки. До ночі танковий корпус вийшов східніше Демидівки. Далі сили було кинуто в напрямку Козина, Червоноармійська.

Кожний населений пункт здобувався з боєм. Але фашисти врешті-решт не витримали натиску — і почали швидко відходити до Бродів, на черговий заготовлений рубіж. Так що в Червоноармійськ Удалов з бойовими побратимами вступив, не відчувуючи опору ворога.

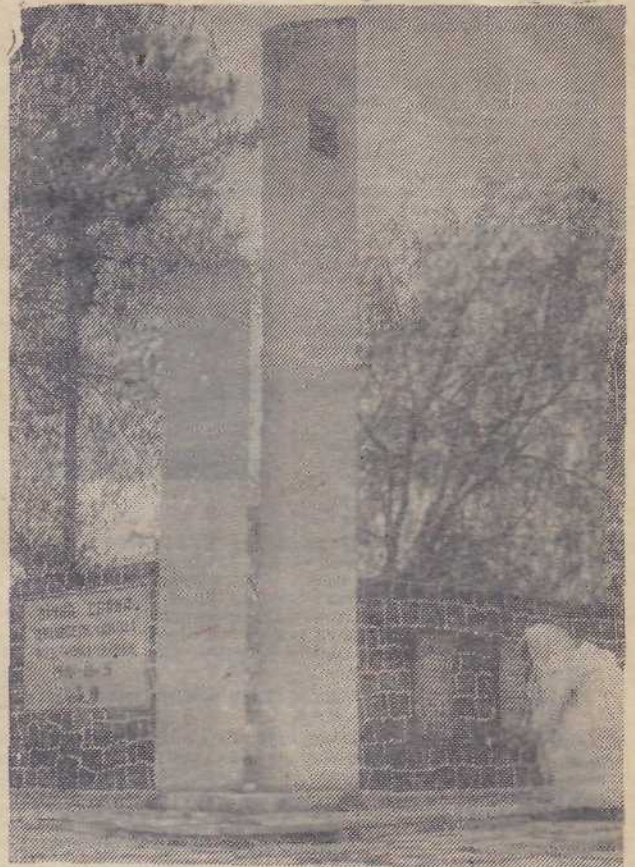
Проте невдовзі німці перейшли у контрнаступ, кинувши до Слобівки полк 20-ї моторизованої дивізії, танки, штурмові гармати, кілька дивізіонів 6-ствольних мінометів. 20 березня червоноармійці спалили і підбили близько трьох десятків ворожих машин, 28 березня — 50 танків, 11 літаків, багато живої сили. У цих боях особливо відзначилася самохідна установка Івана Удалова. Наприклад, 28 березня він знешкодив шість фашистських танків. Але цей бій виявився для нього останнім.

Поховали воїна на місці загибелі. А коли 23 вересня 1944 року посмертно присвоїли йому звання Героя Радянського Союзу, самохідний артилерійський полк був уже далеко від Червоноармійська.

Так і залишилося місце захоронення героя невідомим. Висловлювалися припущення, що установка Удалова востаннє обстрілювала позиції противника з-під Бугайки.

На меморіалі Слави в Радивиліві поховані Герої Радянського Союзу артилерист Павло Стрижак, кавалерист Опанас Волковенко, льотчики Андрій Демьохін і Микола Маркелов. Могла б тут бути й могила Івана Удалова. Бодай символічна. Але коли меморіал споруджувався, ще жевріла надія, що хтось із колишніх бойових побратимів Івана відгукнеться, вкаже місце його спочину. На жаль, так не сталося.

М. ІВЧЕНКО.

Фотоетюд В. Грицайчука.

День Перемоги

Укотре святкуємо День Перемоги Без воїнів — друзів, колег і братів,	ворожі і братні, Весли вони душ повноводдя своїх. Нехай між людей не спалахують війни, — Й колишні окопи присипле земля.
Котрі не прийшли з фронтової дороги, Так мало устигли в короткім житті.	Хай кожний на світі — щасливий і вільний — Лише для посіву копає поля...
Живуть між людей їхні подвиги ратні, Не стерти, не викреслить недругам їх — В країні далекі,	Надія СТЕПАНЮК, м. РАДИВИЛІВ.

Прапор перемоги.-1986.- 18 березня.